

၉

งานยุติภพชาติ

ต้องเป็นนักสังเกต นักภวนาต้องเป็นนักสังเกต ไม่สังเกตไม่ได้ ทำสู่มสู่มห้า ผลไม่ได้เท่าที่ควร ต้องใช้ความสังเกตตลอด

วิธีการใดความเพียรเหมือนกันแต่ได้ผลมากน้อยต่างกัน จับเอาไว้ แล้วนักในวิธีนั้นที่ได้ผลมาก ส่วนมาก นักภวนาท่าน อยู่ในป่าในเขา มักจะผ่อนอาหารหรืออดอาหารแทบทั้งนั้น ที่จะไป อยู่อิสระ ฉันทจึงหันธรรมดาบนภูเขานี้ไม่ค่อยเห็นมี มีแต่อย่าง เดียวกัน เรื่องอาหารต้องผ่อนตลอดเพื่อจิตใจดีขึ้น ๆ

คือพอเราผ่อนอาหารนี้สติจะดีขึ้น สติจะจับติด ๆ อดอาหาร สติจับติดเลย ทีนี้ถ้าจะอดไปจริง ๆ มันก็จะตายจะว่าไง ก็ต้องมีอด บ้างอิมบ้างฟัดเหวี่ยงกันไปอย่างนั้น ถ้าไม่อดสติก็จะไม่ดี ถ้าอด ร่างกายก็อ่อน สติดี เพราะฉะนั้นจึงมีผลลัดมีเปลี่ยนกัน อดบ้างอิม บ้างไปอย่างนั้น สุดท้ายสติก็ตั้งได้

สตินี้เป็นขอบมหาสมุทรทะเล มหาสมมุติมหานิยม สติ ครอบเอาไว้ ถ้าขาดสติเสียอย่างเดียว ล้มเหลว ๆ นักภวนา

ส่วนมาก มีแต่ขาดสติโดยไม่สังเกตซิ ถ้าใช้ความสังเกตแล้วจะตั้งตัวได้ๆ เขาไปทดลองดูซิตั้งสตินี้

เราผ่านมาแล้ว ทดลอง ใช้ความพินิจพิจารณาการบำเพ็ญของเจ้าของเป็นยังงี้ๆ สุดท้ายก็มาลงที่ สติกับคำบริกรรม

ที่ตั้งได้นะ เลยจับติดเลย กำหนดจิตเอาเฉยๆ สติกำหนดไว้เสมอได้ๆ เผลอเมื่อไรกิเลสเป็นออกไปเอาฟืนเอาไฟมาเผา ถ้าสังขารคือความคิดปรุงไม่ออก กิเลสก็ไม่ออก สติครอบเอาไว้ๆ มีมากมีน้อยก็ไม่ออก บางทีมันอยากคิดอยากปรุงจนอกจะแตก บังคับเอาไว้ไม่ให้คิด เอาพุทโธคิดแทน

พุทโธเป็นความคิดทางด้านธรรมะ ความคิดธรรมดา เป็นความคิดของกิเลสสมุทัย บังคับความคิดนั้นไว้ เอาความคิดทางด้านธรรมะขึ้น เช่น คำบริกรรม สติติดแน่นๆ อยู่

ท่านทั้งหลายให้สังเกตนะ

ที่พูดเหล่านี้ดำเนินมาแล้วทั้งนั้น ได้ผลมาแล้วถึงมาสอนเวลาได้จริงๆ ได้ด้วยสติ ลงใจ มันทำไมเจริญไป ๑๔-๑๕ วัน พยายามหนุน เหมือนกลิ้งครกขึ้นจอมปลวก หนุนขึ้นไปแทบเป็นแทบตาย พอไปอยู่บนหลังจอมปลวกแล้วได้เพียงสองคืน อย่างมากสามคืน ลงมานี้ฝั่งเลย เสื่อมเร็ว เวลาขึ้นแทบเป็นแทบตาย

เป็นยังงี้ถึงเป็นอย่างนี้ เลยพินิจพิจารณา

มันอาจจะขาดคำบริกรรม เราไม่บริกรรม ตั้งสติจับจิตเฉยๆ เผลอได้

เฮ้า คราวนี้เอาใหม่ เอาคำบริกรรมติดกับจิต ให้จิตทำงานด้วยคำบริกรรม มีสติเป็นนายคุมบังคับไว้ นั่น ไม่ยอมให้คิด

พิจารณาเรียบร้อยแล้ว ลงใจละที่นี้ เอาแบบนี้ พอลงลงจริงๆ นะ

เฮ้า ไม่ให้เผลอ ตั้งปุ๊บนี้ ไม่ให้เผลอเลย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไม่ให้มีเผลอเลย คำบริกรรมกับสติติดกันๆ

ความคิดปรุงนี้ แหม มันผลึกมันตันออกมา ความคิดนี้ออกมาจากอวิชชา อวิชชาเป็นรังใหญ่ของกิเลส มันตันออกมาทางสังขาร ที่นี้สังขารก็อยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็นอยากทุกอย่าง ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นกิเลส ไม่ให้ออก เอาคำบริกรรม

สำหรับเรานิสัยชอบพุทโธ เอาพุทโธปิดช่องมัน มันจะออกช่องนี้ เอาพุทโธปิดไว้เลย สติติดแน่นไว้ นั่นไม่ให้มันออก บังคับจริงๆ นะ

ทุกข์มากที่สุดนะ การตั้งสติ ไม่ใช่เล่นๆ คือไม่ยอมให้เผลอเลย เหมือนนักมวยเขาต่อยกันนี้ เผลอไม่ได้ เผลอตาย อันนี้ตั้งสติพึดกับกิเลสก็แบบเดียวกัน

วันนี้เป็นอย่างนี้ เอาๆ วันหลังเอาอีกแบบเดียวกันอีก ไม่ยอมให้เผลอ ติดแน่นๆ ๒-๓ วัน ที่มันตันออกมันอกจะแตกค่อยเบาลงๆ สังขารสมุทัยมันตันออกมา อำนาจของธรรม คือ คำบริกรรมปิดช่องเอาไว้ไม่ให้เผลอ สติติดเอาไว้เลย

ที่นี้จิตนี้ เวลาพุทโธก็ดีสติก็ดี นี่เป็นการสร้างธรรมเป็นความสงบเย็นขึ้นมาๆ ความดีความดีของกิเลสอ่อนตัวลง

ทางนี้ตั้งได้ ๆ จิตสงบได้ เป็นอย่างนั้นนะ จับได้แล้วเห็นว่า ถูกทาง เอาที่นี้ไม่ถอย ตั้งได้ เราตั้งได้เพราะเหตุนี้เอง จิตที่เจริญ แล้วเสื่อม ๆ มาตั้งแบบนี้แล้วไม่เสื่อม ตั้งได้เลย จึงได้มาสอน บรรดาลูกศิษย์ลูกหา

โถ เวลาเสื่อมนี้ไม่มีอะไรห้ามไว้ได้เลย ผางถึงที่เลย ยัง เหลือแต่อีตาบัวหมดค่าหมดราคา เอา ตั้งใหม่

จนกระทั่งได้วิธีการนี้ ไม่ยอมให้เปลือค่าบริการ

เอ้า เสื่อม ๆ ไป ที่นี้ทอดธุระนะ มันอยากเสื่อมเอาเสื่อมไป เจริญ ๆ ไป เราเคยกับมันมาแล้ว พิถีพิถันเรื่องความเสียหายที่จิต เสื่อมก็เสียหายพอแล้ว ที่นี้ปล่อย มันจะเสื่อมให้เสื่อมไป แต่พุทธโธ คือค่าบริการนี้กับสติไม่ยอมให้เสื่อม

บอกเลยปล่อยเลย นี้ไม่เสื่อม เรื่อย ๆ ๆ ขึ้น แน่นหนามันคง ขึ้นเรื่อย จากนั้นก็ตั้งรากตั้งฐานได้เลย

เอาค่าบริการ เพื่อตั้งรากฐานเบื้องต้น ต่อไปพอจิตมีความสงบเย็นแล้วที่นี้ อันนี้ก็เบาละ ทางเรื่องจิตใจเบา ความคิด ความปรุ้มันผลัดกันออกมาหนัก ๆ เบา ๆ ตั้งฐานได้

นั่น การภาวนาเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร หนักมากนะ เราจะ ไปอยู่ที่ไหนไรก็ตาม เรื่องอดอาหารผ่อนอาหารนี้รู้สึกจะเป็น ประจำความเพียรของเรา ไปอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น คือมันได้ผล จากอันนี้

การอดอาหารนี้สำคัญมาก หนุนตลอดการอดอาหาร อด นานเท่าไรยิ่งคล่องตัว ๆ การประกอบความพากเพียรสติปัญญา รวดเร็ว สังเกตเจ้าของเรื่อย ๆ การ อดอาหารสำหรับผู้ถูกนิสสัย

สำหรับเราทุกซ์บอกตรงๆ เลย จนกระทั่งท้องเสียมันไม่หยุด มันได้
ด้วยวิธีนี้ก็ต้องทนเอา จนท้องเสีย อดอาหาร แล้วตั้งได้ๆ ถึงธรรมชาติ
ชั้นสูงเข้าไปเท่าไร การอดอาหารมันช่วยได้ดีๆ มันก็อดของมันไป
เรื่อย ๆ แล้วมันช่วยให้หุ่นเร็วขึ้น ๆ คล่องตัวขึ้น

เราจึงไม่เคยหยุดเลยเรื่องอดอาหาร อดไปเรื่อย ๆ เป็น
อย่างนั้นนะ มันหุ่นไปเรื่อยหุ่นไปได้ดี ๆ

ก็มาหยุดเอาตอนที่วางเวทีแล้ว พรรษา ๑๖ เต็มเหนี่ยว
แล้วจะเข้าพรรษา ๑๗ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ วันนั้นเป็น
วันลงเวที ฟาดกันสุดเหวี่ยงแล้วก็ลง จากนั้นไม่อดอาหารอีกเลย
นะ

โถ การฝึกกรรมานนี้ มันเป็นตามนิสัยจริตนิสัยของคน แต่
ส่วนมากต้องสมบุกสมบันด้วยกันนั้นแหละ ที่จะให้สะดวกสบาย
บรรลุธรรมได้เร็วนี้ ท่านก็มีไว้ในธรรม แต่มีน้อยมาก

ขีปปาปัญญา ทนธาปัญญา คือผู้รู้ได้เร็วก็มี ผู้รู้ได้ช้าก็มี
แต่ส่วนมากมักจะลำบากลำบากด้วยกันนั้นละ ต้องได้สมบุกสมบัน
มากถึงจะรู้ก็ไม่พ้น ถ้าเราหุ่นตลอดเวลา ต้องรู้

เวลาจิตได้เต็มธรรมแล้ว เหมือนจิตเต็มกิเลสแต่ก่อน โลกนี้
เต็มแต่กิเลส ให้กิเลสลากูไป ความเพลิตความเพลินความ
ทะเยอทะยานความติดความดินนี้ เป็นเครื่องมือของกิเลส ดึงดูด
จิตใจของสัตว์โลกให้ล้มไปตาม ๆ โลกไม่เคยมีความเบื่อหน่าย
อิมพอกความอยากความทะเยอทะยานความติดความดินของตนเลย
กิเลสตัวนี้มีรสชาติมากที่สุดทีเดียว ถ้าหากว่าเราไม่เคยมีธรรมเข้าไป
แทรกกันก็ไม่รู้ว่า กิเลสนี้มีรสชาติแบบนี้ ๆ เป็นข้าศึกแบบนี้ ๆ

ต่อเมื่อมีธรรมมีกำลังเข้าไป ๆ กำลังของธรรมที่นี้ ดุดก็แบบเดียวกันอีก พอกำลังของธรรมดุดเต็ม ๆ ที่นี้กิเลสเหล่านั้นจางลง ๆ ทางนี้ปั่นเรื่อยเลย หมุนตัว ๆ

นี่ละที่ท่านว่าความเพียรอัตโนมัติ ความเพียรฆ่ากิเลสอัตโนมัติ พอถึงขั้นนี้แล้ว เหมือนกับกิเลสทำลายสัตว์โลกโดยอัตโนมัติของมัน ทั่วโลกเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น เราก็ไม่รู้แต่ก่อน แต่เวลาธรรมขั้นนี้ ขึ้นไปฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ มันก็ย้อนไปรู้ อ้อ ตั้งแต่ก่อนกิเลสทำลายสัตว์ จิตใจสัตว์โลกทรมานสัตว์โลกทำงานโดยอัตโนมัติ โดยสัตว์โลกไม่รู้เลย

นี่มันรู้แล้วนะ พอถึงขั้นมันทำลายกิเลสนี้เป็นอัตโนมัติเหมือนกันหมดเลย ไม่มีคำว่าอยู่เฉย ๆ ฆ่าตลอด คู้ยเขี่ยขุดค้นตลอด แม้ที่สุด ฉันทจันทอยู่ที่นี่ มันไม่ได้อยู่กับลึนกับปากนะ มันหมุนอยู่ภายในลึก ๆ นุ่น ถึงขั้นอัตโนมัติแล้ว ฆ่าตลอด ๆ

อ้อ เป็นอย่างนี้เอง จนกระทั่งกิเลสมันเสื่อมหมด ที่ว่าสติปัญญาอัตโนมัติ มหาสติมหาปัญญาทั้งหมดหมดไปเลย

จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว อันนี้เป็นเครื่องมือระงับเอง ไม่ต้องบังคับ ระงับไปหมด ก็จะไม่ทำอะไรกิเลส มันตายหมดแล้วจะไปฆ่าหาอะไร

นั่นละมหาสติมหาปัญญาก็เป็นมรรคเป็นเครื่องมือเป็นทางเดิน พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว สิ่งเหล่านี้ระงับตัวเอง ไม่ต้องบอก ระงับเองเลย

เมื่อได้เห็นชัดๆ ในใจนี้ ไม่ต้องไปถามใคร ประจักษ์เลยๆ พุดได้อย่างเต็มปากเสียด้วย ดังที่เป็นขึ้นที่หัวใจผู้ปฏิบัติ เมื่อมีกำลังกล้าแล้วไม่มีใครบอก มันรู้เองเป็นเองๆๆ ตลอด

กิเลสขาดสะบั้นลงไปไม่มีอะไรเหลือแล้ว การทำงานฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติก็ยุติลงไปเอง ไม่ต้องบังคับ นั่นละการประกอบความ پاکเพียร

นี่ก็มีแต่หลวงตาบัวแหละพูดว้อๆ อยู่ที่นี่นะ คำพูดเช่นนี้พูดจริง ๆ นะ นี่พูดผ่านออกมาจากเวทีแล้ว ขึ้นเวทีพึดกับกิเลส เอาอันนี้ออกพูดจึงพูดได้เต็มปากประจักษ์ใจ ไม่สงสัยว่าจะผิดจะพลาดไป ไม่สะทกสะท้านเพราะเป็นขึ้นอย่างจังๆ ในใจ

ที่นี้งานภาวนานี้ประมวลเข้ามาสู่จิตใจ การทำบุญให้ทานจิตใจมีความเอิบอ้อมในการทำบุญให้ทานด้วย ผลปรากฏขึ้นด้วยการรักษาศีลการภาวนามีแต่ความดีหนุนเข้ามาจิตใจ แล้วทำวิภูวนวิภูจิตวิภูจักรที่เกิดตายไม่มีขอบเขตนั้นหย่อนเข้ามา สั้นเข้ามาๆ รวมลงมาหาจิตตภาวนา

เมื่อรวมลงเต็มที่แล้ว ก็มาจิตตภาวนานี้ เป็นแหล่งสังหารกิเลส สังหารวิภูจักรให้ขาดสะบั้นไปจากจิตใจ กลายเป็นนิพพาน สดๆ ร้อนๆ ขึ้นมา หมดแล้วงาน

นี่ละการบำเพ็ญธรรมะ งานสิ้นสุดลงได้เลย ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ฆ่ากิเลสเสร็จลงไปแล้ว พระพุทธเจ้าหมดงาน

วุฒิต์ พุรหุุมจริย์ ไม่มีงานทำอีกแล้ว งานฆ่ากิเลสก็ฆ่า
เรียบร้อยแล้ว งานอื่นยิ่งกว่าการฆ่ากิเลสไม่มี นั่นท่านหมดงาน
ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วเป็นผู้หมดงาน วิภูจิตวิภูจักรหมดโดยสิ้นเชิง

นี่ละงานเข้ามาสู่ใจเป็นงานยุติภพชาติ การเกิด แก่ เจ็บ
ตายไม่มีสิ้นสุด จะมายุติที่งานจิตตภาวนา ลงที่จุดนี้แล้วยุติขาด
สะบั้นไปหมด

ให้พากันจำเอานะ งานนี้เป็นงานรวมยอดของการสังหาร
ภพชาติของตัวเอง จะเกิดมากี่กัปกี่กัลป์ จะมาสังหารกันที่จิตใจ
ด้วยจิตตภาวนานี้แหละ เอาละให้พร

